

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Jiřího Vyvadila v právní věci stěžovatele **I. I.,** zastoupeného Mgr. Lukášem Wimětalem, advokátem se sídlem v Brně, Veselá 24, za účasti **Ministerstva vnitra,** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti podané proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 8. 2004, č. j. 36 Az 750/2003 - 14,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 26. 8. 2004, č. j. 36 Az 750/2003 - 14, zamítl žalobu stěžovatele proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 23. 6. 2003, č. j. OAM-2197/VL-19-P13-2002, kterým nebyl stěžovateli udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a současně bylo rozhodnuto, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování podle § 91 citovaného zákona. V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že ministerstvo se důvody vyplývajícími z § 12 zákona o azylu podrobně zabývalo a hodnotilo stěžovatelem uváděné důvody, které ho vedly k podání žádosti o udělení azylu. Stěžovatel v podané žalobě nenamítal nic, co by mohlo zvrátit závěr ministerstva, a proto krajský soud po přezkoumání věci dospěl ke shodnému závěru jako ministerstvo. K humanitárnímu azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu krajský soud uvedl, že na udělení tohoto azylu není právní nárok, posouzení důvodů je plně v pravomoci ministerstva a soudu nepřísluší přezkoumávat, zda byly dány důvody pro udělení humanitárního azylu či nikoliv.

V kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě stěžovatel namítal, že krajský soud nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci a neměl tedy možnost posoudit zcela přesně a úplně skutečný stav věci a následně zhodnotit veškeré potřebné podklady pro rozhodnutí. Žádost stěžovatele je vedena s cílem o řádné projednání věci, ve které je jeho snahou dosáhnout v souladu s právními předpisy udělení trvalého pobytu na území České republiky. Oporu své žádosti spatřuje ve skutečnosti, že na území České republiky navázal trvalý vztah se svou přítelkyní, se kterou hodlá založit rodinu a má zde zajištěné bydlení, přičemž se nejedná o ubytovnu. Řízení v této věci zcela zásadně ovlivní možnost získat pracovní povolení pro jeho osobu. Návrat do vlasti je spojen s odůvodněnými obavami o život, kdy policejní orgány nedokázaly stěžovateli při sdělení obav jakkoliv pomoci. Z těchto důvodů se stěžovatel domáhal, aby rozhodnutí krajského soudu bylo zrušeno a věc vrácena k dalšímu řízení a současně žádal, aby napadenému rozhodnutí byl přiznán odkladný účinek.

Ministerstvo ve svém vyjádření popřelo oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí, tak i rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Skutečnosti tvrzené stěžovatelem nejsou důvodem pro udělení azylu podle zákona o azylu. I pro řízení o kasační stížnosti odkázalo ministerstvo na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi, které stěžovatel učinil během správního řízení, a na vydané rozhodnutí. Proto navrhlo, aby kasační stížnost byla zamítnuta a nebyl jí přiznán odkladný účinek.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil, přičemž neshledal vady uvedené v odstavci 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle § 12 zákona o azylu se azyl udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je buď pronásledován za uplatňování politických práv a svobod a nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Zákon o azylu rovněž umožňuje udělení azylu za účelem sloučení rodiny podle ustanovení § 13 nebo humanitární azyl podle ustanovení § 14.

V rámci správního řízení uváděl stěžovatel jako důvod jednak problémy s církví, kterou nebyl ani schopen přesně identifikovat, jíž byla jeho matka členkou, a jednak snahu o legalizaci svého pobytu na území České republiky. V žalobě pak, pokud se jedná o skutkové důvody, odkázal na svou žádost o udělení azylu, protokol o pohovoru a ostatní spisový materiál. V kasační stížnosti stěžovatel znovu uvedl, že jeho cílem sledovaným podáním žádosti o azyl je dosáhnout udělení trvalého pobytu. Důvody uváděné stěžovatelem jak ve správním řízení, tak v řízení o žalobě a v neposlední řadě i v řízení o kasační stížnosti, nelze podřadit pod žádný z důvodů pro udělení azylu stanovených v zákoně o azylu, když snaha o legalizaci pobytu, resp. snaha dosáhnout udělení trvalého pobytu, takovým důvodem není. V této souvislosti také nelze pominout, že stěžovatel o azyl požádal po více než ročním pobytu v České republice poté, kdy bylo rozhodnuto o jeho vyhoštění. Protože stěžovatel v kasační stížnosti nijak nekonkretizoval, v čem spatřuje nedostatečně

zjištěný skutkový stav věci a z toho vyplývající nemožnost zhodnocení potřebných podkladů pro rozhodnutí, nelze dovodit nezákonnost v postupu krajského soudu.

Vzhledem ke shora uvedenému Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl, neboť ji neshledal důvodnou. O kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s. bez jednání.

O stěžovatelem podaném návrhu, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek podle § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud nerozhodl, protože věc byla vyřízena přednostně v souladu s ustanovením § 56 ve spojení s § 120 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a ministerstvu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. března 2005

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu